

Conrad Blanch cau del cim olímpic

Ha marxat sense fer soroll. L'alpinista capaç de vèncer en reptes com l'Everest deu haver vist venir alguna tempesta per renunciar al cim dos anys abans. Era subdirector general del COOB, i torna a la seva empresa privada.

No ha fet el cim olímpic. Discretament, i entonant gairebé un *mea culpa*, l'alpinista que va portar la senyera i la bandera de Barcelona'92 a dalt de l'Everest ha dimisit com a subdirector general de l'organització olímpica.

Alguna cosa grossa deu passar al COOB perquè un home tossut i calculador com Conrad Blanch desisteixi a mig camí.

Ha abandonat l'expedició al·legant "el desig de tornar a l'empresa privada". Ho he llegit en una nota oficial tramesa pel COOB als periodistes, i cinc minuts després ja m'havia rellegit l'entrevista que em va concedir fa 18 mesos, la primera com a subdirector general del COOB.

¿Dimitiria si li posen massa pals a les rodes?, li demanava.

"Sóc molt tossut, i sé que quan no hi ha una solució òptima n'hi ha una d'alternativa. Jo tiraré del carro tan fort com pugui, i hauria de ser que m'imposessin solucions inviables que m'obligués a plegar".

No sé què li ha obligat. Aquest enginyer, llicenciat en ciències químiques i *master* en administració i direcció d'empreses, no és precisament un símbol de la inconstància. Com a última prova de fidelitat a les seves idees i manera de treballar, ha estat capaç de mantenir en secret la seva dimissió durant mesos. La va presentar a Josep Miquel Abad abans de l'estiu, i la premsa ho ha sabut ara, el dia abans de deixar el COOB, quan ja tenia les maletes fetes.

Li han fet una petita festa i els companys de feina li han regalat una bicicleta. "No hi ha res de particular en la me-

Conrad Blanch torna a l'empresa privada.

va decisió, només la voluntat de tornar a l'àmbit professional".

El COOB pot respirar tranquil, perquè si Blanch ha pactat el seu silenci, aquesta dimissió no ha de portar més maldecaps a l'organització. L'expedicionari prefereix aparèixer com una persona capriciosa, que fa 18 mesos anunciava amb entusiasme que renunciaria fins al 1993 a

l'alpinisme i a la seva pròpia empresa consultora, però un any després abandona el repte assegurant que "he treballat molt a gust al COOB".

Ja em perdonarà que no m'ho cregui. "Amb sentit comú, esperit de lluita i ganes de treballar, no m'espanta haver d'empènyer el carro olímpic. Això no vol dir que sigui un utòpic. L'aposta em fa respecte però no m'angoixa."

Són més paraules extretes de l'entrevista amb què es batejava en el nou càrrec. Portava per títol una frase que em va repetir més d'un cop amb convenciment: "Si no es parla de mi, els Jocs hauran estat un èxit". La seva feina, planificar, organitzar, dirigir i controlar, tenia com a màxima aspiració no sortir a la llum pública. Però depenia totalment de les administracions, perquè qualsevol dels projectes està pendent de si acaben o no totes les terminals de l'Aeroport, de si acaben o no totes les potes dels Cinturons, de si arriba o no el famós metro a Montjuïc.

Allotjament, logística i atenció a la família olímpica eren missions que havia de fer possibles com fos. Per aconseguir-ho es va emportar el subcap de l'expedició a l'Everest, Joan Massons, al seu equip olímpic. "Per sobre de les dificultats sempre hi ha el fet que l'equip humà s'entengui", deia. Blanch va entrar al COOB a la tercera, després que el COE l'hagués vetat en dues ocasions per "catalanista" quan l'havien presentat com a candidat a la direcció d'esports del COOB. Finalment, i després de la crisi originada per la destitució del director general Jaume Clavell, va trobar un lloc fet a mida, en un organigrama que justament havia estat pensat i dissenyat per la consultoria privada de Conrad Blanch.

A vegades somio que ja és el 1993 i puc saber la veritat d'algunes coses silenciades. Com per exemple quina tempesta ha decidit a Conrad Blanch a fer marxa enrere tan lluny del cim.